

РЕШЕНИЕ

№ 19705

гр. София, 09.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в
публично заседание на 03.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ваня Стоянова

като разгледа дело номер **4825** по описа за **2025** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) и чл. 84, ал. 3 във вр. с чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на А. М. Х., гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН], адрес за кореспонденция [населено място], [улица][жилищен адрес] при МС срещу Решение № 3141 от 15.04.2025г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ поради липса на предпоставките по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ е отказано да се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия.

С жалбата се иска отмяна на решението, като незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон и в противоречие с административно-производствените правила. Излагат се доводи, затова, че административният орган неправилно е направил заключение, в нарушение на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Счита, че административният орган е игнорирал факта, че причините да напусне страната си на произход са свързани с наличието на заплаха за неговия живот и сигурност.

Намира анализът на изложената в решението обстановка в С. за формален и некореспондиращ с личната му бежанска история. Административният орган общо разглеждал данните, съдържащи се в издадената от самия него справка, относно състоянието на провинцията, от която произхожда, не обстоятелството относно местоживеенето му в С. и региона на страната, в който евентуално ще бъде върнат.

Счита, че административният орган превратно тълкува и не съобразява предвижданията на Решение на Съда на ЕС 17 февруари 2009 година по дело C- 465/07 в конкретния казус.

Заявява, че неразгледани по същество остават причините, довели до напускане на местоживеенето му поради основателен страх от преследване именно там.

Административният орган необосновано и с противоречиви мотиви, относими единствено към една област в С., провежда заключение относно състоянието на безогледно насилие в цялата страна, като същевременно не кредитира факта, че причините да напусне държавата са свързани с твърдени от мен актове на несигурност и насилие в конкретното ми място на живот там, което не е изследвано от ДАБ. Твърди, че причините да напусне държавата си по произход са свързани с актове на несигурност и насилие в конкретното населено място, което според оспорващия не е изследвано от ДАБ. В същото продължавали сражения и действия в резултата на активната още гражданска война. Счита, че е налице реална възможност да бъде принудително мобилизиран в сирийската армия или да бъде убит при продължаващите военни действия.

В държавата на произход и в конкретното му местоживеене там продължава да е опасно за населението, а общоизвестна е информацията, че ситуацията в С. е неспокойна, непрекъснато се променя към настоящия момент тя не е такава, каквато органът с преценил.

Като не е обсъдил всички гореизложени факти и обстоятелства и не с съобразил връзката между конкретното ми местоживеене с общата обстановка в С., административният орган е произнесъл своето решение при липса на мотиви и при съществено нарушение на административно-производствените правила.

В съдебно заседание оспорващият се представлява от адвокат С. Ц. И., служебно назначен процесуален представител, която моли да бъде уважена депозираната жалба. Счита, че решението на Председателя на ДАБ е неправилно и незаконосъобразно, поради което иска неговата отмяна. Намира, че в материалите по преписката се съдържат множество доказателства и справки за бежанската история на жалбоподателя и обстановката в С., които при постановяване на решението не са взети предвид и са тълкувани превратно. Поради това моли при постановяване на решението и представените в съдебно заседание справки да бъдат съобразени с всички събрани по делото доказателства.

Ответната страна, чрез юрисконсулт Г. моли да бъде оставено в сила решението на Председателя на ДАБ като правилно и законосъобразно по изложените мотиви. В тази връзка счита, че жалбата е неоснователна.

Представителят на СГП, изразява становище за основателност на жалбата. Счита, че ситуацията в С. се влошава, а не се подобрява – има терористични актове, военни действия в части от територията. При връщане на чуждия гражданин в страната по произход може да настъпи опасност за неговото здраве и живот. Има препоръка на ВКБООН за спиране на отрицателни решения за С..

Административен съд София - град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано по молба за международна закрила с вх. №ПМЗ-В-666 от 22.11.2024г. на РПЦ-гр. С. до председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ-НС), с която е поискана международна закрила в РБ от А. М. Х. от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], област Х., С., гражданин на С., етническа принадлежност: кюрд, религиозна принадлежност мюсюлманин-сунит, семейно положение: неженен, ЛНЧ [ЕГН]. Личните му данни са установени въз основа на декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Чуждият гражданин е информиран писмено на разбираем за него език в присъствието на преводач за процедурата, която ще се следва, за неговите права и задължения, за последиците от

неспазването на задълженията му или за отказа да сътрудничи на длъжностните лица на ДАБ при МС, както и за организациите, предоставящи правна и социална помощ на чужденци, търсещи международна закрила в Република България.

Чужденецът заявява, че е напуснал С. за първи път нелегално през 2013г. за И., където е останал до 05.11.2024г. След това станал на българска територия минавайки през Турция не по законоустановения ред през ноември 2024г.

В проведеното с него интервю, обективизирано в протокол рег. № УП 7264/09.01.2025г. А. М. Х. разказва, че е живял в К., И. от 2013 г. Твърди, че е бил ученик там и след това е започнал да работи като заварчик. Чужденецът споделя, че заедно с родителите си са били в лагер за бежанци и че са имали документи, за да могат да работят. Уточнява, че е живял в [населено място], обл. Х., С. и в [населено място], И.. По време на интервюто допълва, че е напуснал И., защото организациите не помагат на бежанците, няма помощи, няма работа и трудно си е намерил работа. По думите му заплащането е било много ниско. Споменава, че има много разходи без да има работа. Уточнява, че майка му се намира в Х. от 2 месеца. Обяснява, че е напуснал И. в този момент, тъй като няма работа. Допълва, че в И. са го били, защото е кюрд от С. по негови думи. Добавя, че е търсил помощ от полицията. Чуждият гражданин твърди, че не желае да се върне в С., защото е опасно и го искат да служи в армията. Разказва, че в И. не иска да се върне, понеже не дават решение за пребиваване, няма работа и не може да учи. Молителят споменава, че ако се върне в И. живота му ще бъде разрушен, защото е дал много пари да дойде в Република България и може да бъде задържан и разпитван къде е бил. От българската държава чуждият гражданин желае закрила, да работи и да си осигури бъдещето.

Търсещият международна закрила декларира, че не е имал проблеми основани на етническата му принадлежност и изповяданата от него религия в страната му по произход. Разказва, че не е имал проблеми с официалните власти, армията и полицията в С.. Твърди, че никога не е бил задържан, арестуван, съден или осъждан. Декларира, че не е заплашван лично и никога не му е оказвано физическо и/ли психическо насилие в държавата му на произход.

В хода на производството сирийският гражданин е уведомен, че с цел правилната преценка на подадената от него молба за закрила е необходимо да представи пред ДАБ-МС всички налични и относими към личното му положение и държавата му на произход писмени документи. Към момента на постановяване на процесното решение, жалбоподателят не е представил такива пред органите на ДАБ-МС.

Чужденецът е получил копие от Указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, включваща пояснения относно производството за предоставяне на международна закрила; относно последваща молба за международна закрила; относно връчване на решенията в превод на арабски език. Съставена е Евродак дактилоскопна карта с референтен номер: BR106C2411220009.

С писмо УП 7264 от 25.11.2024г. на ДАБ-МС, началник отдел „ПМЗ-кв. В.“ е изискал от директора на Специализирана дирекция „М“ - Държавна агенция "Национална сигурност" (ДАНС) писмено становище по постъпилата молба за международна закрила. С писмо рег. № М-1147 от 16.01.2015г./УП7264 от 17.01.2025г. в ДАБ/директорът на специализирана дирекция “М” - ДАНС, уведомява председателя на ДАБ-МС, че към момента ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила на лицето в случай, че отговаря на условията по ЗУБ.

Представено е становище рег. № УП7264 от 03.04.2025., на ст.експерт в ПМЗ-кв. В., С., според което от събраните доказателства предлага на чужденеца да се откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В хода на административното производство са приети и обсъдени в решението на Председателя

на ДАБ при МС- справка с вх. № МД-02-77/03.02.2025 г., изготвена от дирекция „Международна дейност“, на ДАБ-МС за обстановката в С..

От така представената актуална информация адм. орган е приел, че се извършена преценка на всички релевантни обстоятелства, свързани с личното положение на чуждия гражданин и държавата му на произход, се налага извод за неоснователност на подадената молба за международна закрила. В хода на административното производство молителят не обосновава наличието на риск за неговия живот или свобода в държавата му по произход по смисъла на закона и не посочва никакви причини за основателно опасение от преследване.

Съгласно Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец на Службата на ВКБООН мигрантът е лице, което, по причини различни от изброените в определението, доброволно напуска страната си за да се засели другаде. Ако върши това по чисто икономически съображения той е икономически мигрант, а не бежанец (глава II, § 62). А. М. Х. е заявил, че не му е оказвано насилие и на семейството му също. Чуждият гражданин е заявил, че в Република България желае да работи и учи. Също така напускането му от И. е ниското заплащане и трудното намиране на работа.

Оттук адм. орган е направил извод, че чуждият гражданин би могъл да се завърне в страната си, но е решил да търси решение на финансовите си проблеми в друга държава. В интервюто заявява, че ако се върне, ще бъде взет да служи като войник въпреки, че не е получавал повиквателна за служба, тъй като е напуснал още на 12 годишна възраст, живял е в И. както се посочи по-горе. След извършен анализ на информацията за обстановката в С., изложена в справка с вх. № МД-02-77/03.02.2025 г. на дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС е посочено още, че в бюлетин на Върховния комисариат за бежанците на ООН (ВКБООН) от 2 януари 2025 г. се посочва, че Комисариатът продължава да се ангажира с временните сирийски власти, включително срещата на 29 декември 2024 г. с кабинета на управителя на Дараа за обсъждане на хуманитарните потребности в провинцията. По същия начин ВКБООН продължава да посещава активни гранични пунктове, да наблюдава процесите и да изслушва сирийците, преминаващи обратно в страната, за техните приоритети.

В конкретния случай етническата принадлежност и финансови причини, изложени от А. М. Х. не са достатъчно основание за предоставяне на статут на бежанец. Видно от § 70 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец на ВКБООН, самата принадлежност към определена етническа група обикновено не е достатъчно съществено основание да се иска статут на бежанец. В тази връзка, за предоставяне на такъв статут не е достатъчно само доказването на факта, че молителят е арабин по етническа принадлежност. За установяване на обстоятелствата, визирани в чл. 8 от ЗУБ е необходимо наличие на личен елемент, тъй като актът, с който се предоставя бежански статут, е индивидуален административен акт.

Относно нежеланието на кандидата да се сражава в редовете на сирийската армия, в Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от Службата на ВКБООН през 1992 г., в глава V, „В“ е дадено тълкувателно определение за дезертьори и лица, които се отклоняват от военна служба. В С. военната повинност е задължителна и дезертирането се счита за криминално престъпление, но не се счита за преследване. Лице, което е дезертирало или избягало от военна служба просто поради неприязън към военната служба или от страх от сражения, не е бежанец.

В заключение адм. орган, е направил извод, че кандидатът не сочи други релевантни причини или обосноваващи опасения за преследване - не е осъждан и не е бил преследван от официалните власти в С.. Молителят не е заплашван или преследван по етнически или религиозни причини във връзка с държавата си по произход С.. Заключение на адм. орган е, че липсата на доказани

конкретни данни, потвърждаващи твърденията на търсещия закрила обуславят извода, че опасенията му от преследване са неоснователни и конкретно за него не съществува опасност да бъде задържан и репресиран, в случай, че се завърне в страната си на произход. Няма основания да се приеме, че от страна на официалните власти или на други организации и/или групировки в С. се предприемат безогледно масови репресии срещу гражданите. Ответникът е приел в оспореното решение, че в настоящия случай от събраните в хода на административното производство доказателства не се установява от една страна сирийският гражданин основателно да се страхува от преследване в държавата си по произход, а от друга, това преследване да е по причина неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо убеждение. В хода на проведеното с чужденеца интервю, от негова страна не са изложени обстоятелства, сочещи за наличието на някое от обстоятелствата, предвидени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ във връзка с чл. 8, ал. 4 и, ал. 5 от ЗУБ. Анализът на заявените обстоятелства сочи, че твърденията на кандидата за международна закрила не попадат в предметния обхват на ЗУБ. В конкретния случай няма добре обосновани опасения от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на кандидата за международна закрила. За да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, безогледното насилие в С. следва да е изключително, каквото от съдържащата се информация в справките не се установява.

Изразеното желание да живее по-добър живот и да се осигури финансово, също не е достатъчно основание да се приеме, че за него са налице основания по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Колкото и да са силни убежденията му, те не представляват достатъчно основателна причина за предоставяне на закрила.

Не е констатирано и спрямо жалбоподателя да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на С. и конкретно в населеното място, в което е живял той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплахата, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут. Ето защо адм. орган приема, че за оспорвания не са налице и предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. За чуждия гражданин не съществува реална опасност от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1 - 3 от ЗУБ. С решението, предмет на съдебната проверка за законосъобразност, издадено на основание чл. 75, ал. 1 т. 2 и т. 4 от ЗУТ, молбата за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут е отхвърлена. След анализ на заявените от жалбоподателя обстоятелства, сочени като основания за предоставяне на международна закрила, е прието от административния орган, че не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Констатирано е още, че липсват и предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8, ал. 9 от ЗУБ, тъй като не е посочил член от семейството му да има предоставен статут на бежанец в Република България. В интервюто се твърди, че бащата на чужденеца е в България от 2022г., с предоставен статут/не уточнява какъв/. Следва да се има предвид, че към момента на подаване на молбата до ответната страна, чужденецът е пълнолетен.

Протокола от интервюто е подписан без възражение от присъстващия и наблюдаващ интервюто представител, присъствал е преводач.

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена от надлежна страна, която е адресат на оспорения административен акт, с право и интерес от оспорването, в срока по чл. 84, ал. 3 от ЗУБ, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество жалбата е **неоснователна**.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение (чл. 168, ал.

1 от АПК), на основанията, посочени в чл. 146 АПК, съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган по смисъла на чл. 48, ал. 1 от ЗУБ. С оспореното решение председателят на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет е отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на А. М. Х. на основание чл.75, ал. 1, т.2 и т.4 от ЗУБ.

Административният акт отговаря и на общите изисквания за форма и съдържание по чл.59 от АПК. В решението се сочат, както фактически, така и правни основания за издаването му, обосноваващи отказа на органа да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя.

Не са налице допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения.

Установява се от доказателствата по делото, че пред интервюиращ орган към ДАБ, с чужденеца има проведено интервю, отразено в нарочен протокол, състояло се в присъствието на преводач, на език, посочен от търсещия закрила като разбираем и владян от него, включително са налице и данни, че съдържанието на протокола е прочетено на интервюирувания също в присъствието на преводача и на разбираемия за интервюирувания език.

Спазено е изискването на чл.58, ал.10 от ЗУБ, като в случая от ответника е изискано писмено становище от ДАНС по молбата на жалбоподателя за предоставяне на международна закрила, каквото е дадено преди произнасянето на органа и с него от страна на ДАНС не се възразява за предоставянето на статут при наличие на предпоставките за това.

Не са нарушени разпоредбите на чл.35 и чл.36 от АПК, доколкото ответникът не пропуснал да изясни фактите и обстоятелствата от значение за случая и е издал акта си при съобразяване с изложеното от търсещия закрила, и с всички данни и доказателства по преписката.

При извършената проверка относно материалната законосъобразност на атакувания акт, съдът намира следното:

Причините, които българският законодател е уредил като обосноваващи предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут, са посочени в чл.8 и чл.9 от ЗУБ. В нормата на чл.8, ал.1 от ЗУБ са предвидени условията, при наличието на които на чужденец се предоставя статут на бежанец в Република България. Освен да се намира извън държавата си по произход, е необходимо чужденецът да не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея по причини, свързани, от една страна с основателно опасение от преследване, а от друга страна – това преследване да е поради някое от алтернативно изброените характеристики на субекта: неговата раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група.

Наличието и основателността на опасенията следва да бъдат преценени с оглед представените в бежанската история на кандидата за статут данни, като се отчете произходът на преследването, дали последното води до нарушаване на основни права на човека и закрилата, която може да бъде получена от държавата по произход.

В настоящия случай правилно административният орган е преценил, че в хода на производството не се установява спрямо търсещия закрила да е било осъществено визираното в чл.8, ал.1 от ЗУБ преследване, релевантно за предоставянето на бежански статут. От оспорвания не са заявени конкретни обстоятелства, въз основа на които да се направи извод за опасение от преследване основано на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежността му към определена социална група. Съгласно разпоредбата на чл.8, ал.4 от ЗУБ, преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повтораемост, а според ал.5 на същата норма – действията на преследване могат да бъдат

физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация. Твърдения за подобни действия няма обективирани в разказаната от жалбоподателя бежанска история и не се установяват по делото. Изложените от кандидата мотиви за напускане на страната му по произход не са правно значими за търсения вид защита, тъй като не могат да се приемат за обосновано опасение от преследване. Още повече, че е напуснал страната си преди 12г., с родителите си, впоследствие установили се в И.. Той не е заявил спрямо него да е било осъществявано преследване от държава, партии или организации и недържавни субекти в страната му на произход – С..

По така изложените съображения, правилен и законосъобразен се явява изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл.8, ал.1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец на А. М. Х. .

По отношение наличието на предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут на чужденеца, следва да се отбележи, че в случая от негова страна не се твърди в държавата си по произход да е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, каквито изисква разпоредбата на чл.9 ал.1 т.1 и т.2 от ЗУБ. Няма изложени и твърдения за наличие на обстоятелства като предвидените в чл.9 ал.6 и ал.8 от ЗУБ.

Административният орган е извършил преценка и относно материалноправните предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ, съгласно която норма хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

Съдът намира, че последното не е налице в случая, тъй като споделяната пред орган на ДАБ информация за личното положение на жалбоподателя, както и останалите данни и доказателства, не водят до извод, че към настоящия момент на цялата територия на С. конфликтът достига до ниво, пораждащо сериозни и потвърдени основания да се смята, че търсещият закрила, върнат в С., в конкретен регион, поради самия факт на присъствието си на територията се излага на реална опасност да претърпи тежки заплахи срещу живота или личността си.

Ответникът е извършил преценката си по прилагане на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ въз основа на обективизираната в Справка вх. № МД-02-159 от 14.03.2025г. на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ), информация относно Сирийска арабска република. Предвид изложеното в тях е приел, че не може да се направи обоснован извод, че в момента е наличен вътрешен или международен въоръжен конфликт на цялата територия на държава.

Съдът споделя изложените от административния орган съображения и ги намира за обосновани, тъй като са изцяло съобразени с изложената пред него бежанска история.

С оглед изложеното, оспореното решение е законосъобразно на всички основания по чл. 146 от АПК - като издадено от компетентен орган - председателят на ДАБ като орган, който единствен според законодателството на Република България, конкретно ЗУБ има правомощия да предоставя, да отказва и да отнема международна закрила - статут на бежанец и хуманитарен статут на основанията по чл. 8 и чл.9 от ЗУБ. Издадено е след проведена процедура по молбата за закрила при спазване на всички изисквания - регистрация на молителя, запознаването му с правата и задълженията му чрез връчване на указания на разбираем за него език и провеждане на лично интервю с участието на преводач. В рамките на производството молителят е имал възможност да

представи документи в подкрепа на твърденията си. Интервюто е проведено по начин, който е позволил да даде точни данни и да отстрани всяко съмнение за неточности или противоречия в изявленията си, предвид зададените въпроси. В рамките на производството органът е изискал и обсъдил в решението си подробно относимата информация за страната на произход на молителя, която действително е била актуална към датата на решението. Неотносими са в тази връзка данни за спорадични актове на насилие, доколкото такива има почти навсякъде по света и никое правителство не може да гарантира абсолютна сигурност и спокойствие на което и да е лице. Такива актове на насилие не обосновават различна квалификация на общата обстановка в С. във връзка с приложението на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ и предоставяне на хуманитарен статут. Изводите по този въпрос в решението са правилни, те са валидни и към датата на постановяване на съдебното решение. В съдебно заседание са представени и още три справки на дирекция „Международна дейност“ с вх. № МД-02-262 от 19.05.2025г., с вх. № МД-02-194 от 03.04.2025г. и вх. № МД-02-160 от 14.03.2025г. Видно от последната към 19 май 2025г. Върховния комисариат на бежанците на ООН/ВКБООН/ изчислява, че считано от 08 декември 2024г. около 481 730 сирийци са преминали обратно в С. от съседни страни. С това общият брой на сирийските граждани, които са се завърнали в С. от началото на 2024г. става над 842 570 души. По отношение на вътрешното разселване, според последните данни на работната група за вътрешно разселени лица, към 8 май 2025г./считано от 8 декември 2024г./ 1 186 147 милиона вътрешно разселени лица са се завърнали по домовете си, включително 337 868 души, които са се завърнали от места за вътрешно разселени лица.

Следва да се посочи още, че справките за актуалната общественно-политическа обстановка в С., представени от дирекция „Международна дейност“ при ДАБ са също официални свидетелстващи документи, съставени по установен ред и форма и се ползват с материална доказателствена сила за установените в тях обстоятелства.

В заключение, въпреки, че в някои части на територията на С. положението е нестабилно и напрегнато, са започнали процеси на стабилизиране на обстановката и функциониране на обществените услуги. Всичко това води до извода, обоснован и от административния орган, че за оспорвания, не съществува реална опасност от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1-3 от ЗУБ при завръщането му в С..

Не е нарушена и забраната по чл. 4, ал. 3 от ЗУБ, при връщане в С. на А. М. Х., ЛНЧ [ЕГН], няма да бъдат застрашени неговият живот или свобода по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение. Той няма да бъде изложен на опасност от изтезания или други форми на жестоко, нечовешко или унизително отнасяне или наказание. Нито личната му бежанска история, нито ситуацията в С. възпрепятстват връщането в страната по произход, при спазване на разпоредбата на чл. 4, ал. 3 от ЗУБ. Както в проведеното интервю, така и в проведеното съдебно заседание, сирийският гражданин излага причината, поради която е напуснал страната по произход, а именно по-добър живот, това са чисто икономически причини и причини от личен характер, което го прави мигрант, а не бежанец по смисъла на закона. Първоначално е живял и работил в И., но не желае да се завърне нито в И., нито в С.. За това се потвърждава изложеното от чужденеца в проведеното интервю. В последното, посочва, че преди 12г. напуснал С. заедно с родителите си, като към момента майка му е в Х., установена там от две години. Посочва, че баща му е в България от 2022г., с предоставен статут, не сочи име. А. М. Х., гражданин на С. е [дата на раждане] и е пълнолетен и спрямо него е неприложима разпоредбата на чл. 8, ал. 9 от ЗУБ.

От друга страна липсата на работа и трудния начин на живот са лични мотиви, както и дезертирането от военна служба, което също не е основание за предоставяне на статут – бежански

или хуманитарен, според Наръчник на ВКБООН.

В заключение, в случая не са налице материалноправните предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл. 9, ал. 1 ЗУБ на жалбоподателя. Данните, съдържащи се в проведеното с него интервю, налагат извод за липса на доказателства той да е бил изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко и унизително отнасяне, тежки и лични заплахи срещу живота и личността му като гражданско лице в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт, още повече, че последните години е живял и работил в И. и отново заради финансови проблеми е напуснал тази страна. Адм. орган е изследвал обстановката в С., съпоставена с личната бежанска история на лицето. Правилно адм. орган е приел, че не са налице материалноправните предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут на молителя по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Не са налице доказателства за това, че ситуацията в С. достига до границите на безогледно насилие, породено от вътрешен или международен въоръжен конфликт или от неспособност на официалните власти да противодействат ефективно на въоръжени групировки, които нападат населението или отделни негови групи. В настоящия случай следва да бъде отчетено и постановеното решение на Съда на ЕС от 17.02.2009 г. по дело С-465/07 по тълкуването и прилагането на чл. 15, буква в) от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила, във връзка с чл. 2, буква д) от същата директива. Съгласно това решение съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение характеристики; съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхна територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. В случая тези критерии не са изпълнени. Следва да се отчете и фактът, че самият жалбоподател не споделя конкретни обстоятелства, които да представляват непосредствената заплахата за живота и сигурността му в С.. В този смисъл е обективизирана и актуална съдебна практика на ВАС в решение № 5268 от 20.05.2025г. по адм. дело № 3330/2025г. на ВАС, решение № 5978 от 04.06.2025г. по адм. дело № 3840/2025г. на ВАС

С оглед изложеното и като е приел, че не са налице основания за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение. Жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Мотивиран от гореизложеното, Административен съд София – град, I-во отделение, 4-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. М. Х., гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН], адрес за кореспонденция [населено място], [улица][жилищен адрес] срещу Решение № 3141 от 15.04.2025г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ поради липса на предпоставките по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ е отказано да се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховен административен съд на Република България.

СЪДИЯ